

gjælder i andre Tilfælde, at jeg rigtignok ikke kan forstaae, hvorledes denne Betragtning kan lede til at fravaade Forslagene Nr. 1 og 2. Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 3 til § 7 har den ærede Minister gjort gjældende, at om man end beholder de Udtryk, som Endringsforslaget gaar ud paa at forandre, saa kan Amtsrædet alligevel meget vel ordne Sagen paa den Maade, at det forud udnævner de fornødne Medlemmer til at foretage de Sager, der maatte forekomme; men jeg troer rigtignok, at Amtsrædet ikke kan komme til denne Opfattelse, medmindre det i alt Fald aldeles vil tilsiðesætte Lovens klare Ord, og dertil forekommer det mig, at det dog er misligt at henviser det. Jeg skal ikke forfølge Forslaget under Nr. 8 til § 7 videre; jeg tvivler ikke paa, at Amtmanden jo nok veed, hvorledes han vil forholde sig; men det kunde dog være, at det i enkelte Tilfælde var ganske hensigtsmæssigt, at Loven gjorde ham opmærksom paa et og andet for Sagen Tjenligt, der dog maaskee ikke laa ham saa nær. Blandt de Bestemmelser, hvortil han efter Endringsforslaget henvises, er navnlig den, at det Forstanderskab, der første Gang har behandlet Sagen, skal, naar Sagen er paa kjendt i 2den Instants, underrettes om, hvorledes Udsaldet der er blevet; det er ikke sagt, at Amtmanden efter egen Opfordring altid vil finde sig forpligtet til at give denne Underretning. Kun skal jeg endnu yttre et Par Ord med Hensyn til Nr. 1 til § 8, som efter min Mening er det væsentligste af alle Forslagene, og som jeg, hvad der end er indvendt derimod af den høitærede Indenrigsminister, fremdeles anseer for at være af den Bestaendighed, at man ved dets Forkastelse udsætter Loven for at miste en stor Deel af sin væsentligste Betydning. Man kan ikke forhindre, og Lovforslagets Bestemmelser uforandrede ville ikke forhindre, Sogneforstanderskaberne fra at vise disse Sager fra sig paa Grund af Indsigelse imod, at den paagjældende Veie har de Kjendetegn, som fordrer i § 1, for at Loven overhovedet kan komme til Anvendelse, og naar Sogneforstanderskabet

opfatter det saaledes, saa seer jeg ikke, at der findes noget Middel til at faae det tilpligtet til, trods denne dets Opfattelse, at fremme Sagen, naar der ikke i Loven findes en Bestemmelse derom. Man vil maaskee sige, at Sogneforstanderskaberne i saadanne Tilfælde kunne enten ad administrativ Veie under Mulets paalægges at opfylde, hvad der ansees for deres Skyldighed, eller ved Sagsøgning bringes dertil, men ingen af disse Midler ere tilraadelige, saalange det simple Middel: en Tilspøelse i Loven findes; Følgen af Sogneforstanderskabets Bægning vilde oftest blive, at de andre Vedkommende da ogsaa vilde finde sig foranledigede til at lade Sagen falde, for at undgaae videre Ubehagelighed og Vidtløftighed, og altsaa maatte det Befrygtede fremkomme, nemlig at Loven tabte en meget stor Deel af sin Brugbarhed og Nytte. Derfor kan jeg ikke andet end fremdeles holde paa, at det er rigtigt at vedtage dette Forslag. Jeg skal ikke forsøge paa yderligere at godtgjøre dette, thi jeg troer, at Tanken ligger temmelig klar, naar man overveier alle Forhold og Omstændigheder, og jeg troer ikke — idetmindste staaer det klart for mig —, at man, naar man anseer en Forandring i et Lovforslag for nyttig og hensigtsmæssig, bør lade sig afholde fra at gaae ind paa den, fordi man ved Forandringen foranlediger, at Sagen maa gaae tilbage til det andet Thing, og dens endelige Afgjørelse derved noget udskydes.

Stuel: I det jeg forøvrigt aldeles skal henholde mig til, hvad der med Hensyn til Endringsforslaget Nr. 4 til § 7 er anført af det ærede Medlem bagved mig (Suel-Vind-Friis), som har talt for det, og som i Forening med mig og et andet Medlem har stillet det, skal jeg, med Hensyn til, hvad den høitærede Indenrigsminister i den Henseende yttrede, tillade mig at bemærke, at det ganske vist ikke er noget egentlig kommunalt Ombud, der her er Tale om, og jeg har derfor endogsaa hørt Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at henlægge